

Ο Άγιος του Γολγοθά

/ [Πεμπουσία](#)

image not found or type unknown

Ο Άγιος του Γολγοθά,

Λογγίνος ο Εκατόνταρχος

Στα ιερά μας Ευαγγέλια ο Ρωμαίος στρατιώτης που λόγγευσε την ακήρατη πλευρά του Εσταυρωμένου μας Ιησού είχε το αξίωμα του Κεντυρίωνα - Εκατοντάρχου. Το όνομά του Λογγίνος αναφέρεται στο απόκρυφο Ευαγγέλιο του Νικοδήμου και πιθανώς να προέρχεται από την ελληνική λέξη «λόγχη». Ο Άγιος αυτός του Γολγοθά, ιουδαϊκής καταγωγής, γεννήθηκε στην αγιοτόκο Καππαδοκία και υπηρετούσε στο ρωμαϊκό στρατό υπό τις διαταγές του Ποντίου Πιλάτου. Ήταν επικεφαλής της ομάδος που επιτηρούσε τα άχραντα Πάθη του Κυρίου μας, τους εμπυτισμούς, τους κολαφισμούς, το ακάνθινο στεφάνι και τη φρικτή σταύρωσή Του.

Όταν βρέθηκε στο φρικτό Γολγοθά ο Άγιος Λογγίνος και παρακολούθησε το θέατρο του παραλόγου που ήταν στημένο από τους φωνάζοντες «το αίμα αυτού εφ' ημάς και επί τα τέκνα ημών» (Ματθ. κζ 25) δεν θα μπορούσε να φαντασθεί, ότι θα γινόταν ο πρώτος ομολογητής της Θεότητας του Ιησού και της Αναστάσεώς Του μέχρι και μαρτυρικού τέλους. Όταν οι Άγιοι Απόστολοι και οι άλλοι μαθητές του Κυρίου απομακρύνθηκαν από το Γολγοθά ο Λογγίνος τους αναπλήρωσε, αφού είχε σαγηνευθεί από το πρόσωπο του Ιησού και η ψυχή του είχε συγκινηθεί από την άδικη καταδίκη Του σε σταυρικό θάνατο. Κάτι μέσα του του έλεγε, ότι ο καταδικασμένος σαν κακούργος Εκείνος δεν ήταν τυχαίο πρόσωπο, δεν ήταν κοινός άνθρωπος. Αυτό επιβεβαίωσαν και τα γεγονότα που ακολούθησαν και τον συντάραξαν επιφέροντάς του την «καλήν αλλοίωσιν».

Την έκτη ώρα της Μεγάλης εκείνης Παρασκευής είδε ο Λογγίνος να απλώνεται πυκνό σκοτάδι σε όλη τη γη που διήρκεσε τρεις ώρες. (Ματθ. κζ 45, Μαρκ. ε 33 και Λουκ. κγ 44). Την ενάτη ώρα είδε τον Χριστό μας να παραδίδει το πνεύμα Του χωρίς να περιέλθει σε κωματώδη κατάσταση, ενώ βρισκόταν ήδη έξη ώρες στο Σταυρό, γεγονός άγνωστο στην ιστορία των σταυρικών εκτελέσεων. Πριν να παραδώσει το πνεύμα του με δυνατή φωνή τον άκουσε να κραυγάζει: «Ηλί, ηλί, λιμά σαβαθανί» δηλαδή «Θεέ μου, Θεέ μου, ίνα τι με εγκατέλιπες» (Ματθ. κζ 46,

Μαρκ. ιε 34). Και ευθύς είδε τη γη να σείεται, τα βουνά και τις πέτρες να σχίζονται, τα μνημεία να ανοίγουν και πολλούς πεθαμένους να ανασταίνονται και να εμφανίζονται στους δρόμους. Ο συνετός Λογγίνος τότε καταλήφθηκε από φόβο, αφού όλα αυτά τα παράδοξα θαύματα για πρώτη φορά συνέβαιναν στην ιστορία της ανθρωπότητας.

Όταν ζητήθηκε από το Λογγίνο να εξετάσει αν ο Χριστός ήταν πράγματι νεκρός, αυτός τρύπησε με τη λόγχη την πλευρά του και απ' αυτήν έτρεξε αίμα και νερό. Οι σταγόνες έσταξαν στο πρόσωπο του Εκατόνταρχου και θεράπευσαν ένα χρόνιο πρόβλημα οράσεως που τον ταλαιπωρούσε. Τότε, σύμφωνα με τους Ευαγγελιστές, αναφώνησε: «Αληθώς Θεού Υιός ην Ούτος» (Ματθ. κζ 54). Η ομολογία του αυτή ήταν ενσυνείδητη, σαφής και σταθερή. Η ευστοχώτερη της ώρας εκείνης. Ήταν απαντητική φωνή προς την ταραγμένη και πενθούσα φύση, προς τους φοβισμένους και κατηφείς μαθητές του Θείου Διδασκάλου. Ομολογία συγκλονιστική, αξιωματούχου της Ρωμαϊκής Διοικήσεως στην Ιουδαία, της οποίας ο αντίλαλος θα ακούγεται, όσο θα υπάρχει ζωή στον πλανήτη αυτό. Αναμφισβήτητα, υπήρξε πολύτιμη, γιατί από κάθε εχέφρονα εκτιμάται και σαν αποδεικτικό μέσο της Θεότητας του Ιησού Χριστού.

Έτσι, μέσα σε αυτή την ατμόσφαιρα της παρανομίας, της μοχθηρίας και της κακίας, των βλασφημιών και των ύβρεων, βρέθηκε και ένα στόμα από το οποίο εξήλθε το άρωμα της ομολογίας και της δοξολογίας προς το Θεό, συνάμα δε και το μεγαλείο της ταπεινώσεως.

Αργότερα ο ίδιος Εκατόνταρχος διατάχθηκε από τον Πιλάτο μαζί με την κουστωδία του να φρουρήσει τον τάφο του Χριστού, παρ' ότι εκείνος γνώριζε ότι ο Λογγίνος είχε ευνοϊκή γνώμη για το μεγάλο νεκρό και είχε ομολογήσει τη θεότητά Του. Με αυτή τη διαταγή αξιώθηκε ο μακάριος να γίνει και αυτόπτης μάρτυρας της Αναστάσεως του Χριστού μας. Προφανώς, στην ανάθεση και πάλι της φυλάξεως από το Λογγίνο του τάφου του Χριστού, οι Ιουδαίοι δεν αντέδρασαν, γιατί, μετά τα τόσα θαυμαστά γεγονότα, κατά και μετά τη Σταύρωση του Κυρίου, οπωσδήποτε βρίσκονταν σε μεγάλη σύγχυση.

Ο διατεταγμένος, λοιπόν, Εκατόνταρχος Λογγίνος, βρέθηκε αυτόπτης μάρτυρας των όσων συνέβησαν κατά τη, με τρόπο θαυμαστό, αναγγελία της Αναστάσεως του Χριστού από τον Αρχάγγελο Γαβριήλ στις Μυροφόρες. Συγκλονίστηκε μαζί με τους στρατιώτες του από το δυνατό σεισμό. Είδε τον αστραπόμορφο Άγγελο, ο οποίος κύλησε το μεγάλο λίθο από τη θύρα του μνημείου και έζησε τα μετά το άγγελμα της Αναστάσεως του Χριστού θαυμάσια, μέσα σε αγωνία, φόβο, συγκίνηση αλλά και ανεκκλήλητη χαρά. Η συγκίνησή του μετατράπηκε σε πίστη. Η ξεχωριστή τιμή που του έκανε ο Κύριος να παρευρίσκεται στο μνήμα Του, κατά τη

διαπίστωση της εγέρσεώς Του, του εσφραγισμένου από τους στρατιώτες του Τάφου, του επέφερε την καλή αλλοίωση. «Τώρα, ποιός θα μπορούσε να του κλονίσει την πίστη; Έβλεπε με τα ίδια του τα μάτια το κενό μνημείο, τα εντάφια σπάργανα, το σουδάριο, τον αποκυλισθέντα λίθο.

Γνώριζε καλά ο Λογγίνος, ότι οι Αρχιερείς θεώρησαν μεγάλη ντροπή τους την Ανάσταση του Χριστού και ότι έκαναν αμέσως με τους Πρεσβυτέρους συμβούλιο και για να σκεπάσουν την εγκληματική τους πράξη σκέφθηκαν τη δωροδοκία. Έδωσαν στους φρουρούς αρκετά χρήματα, για να συκοφαντήσουν την Ανάσταση και να διαδώσουν, ότι οι μαθητές του πήγαν κρυφά τη νύχτα, την ώρα που αυτοί κοιμώνταν, και έκλεψαν το σώμα του Χριστού (Ματθ. κη' 13).

Μπορεί, λοιπόν, οι Αρχιερείς να δωροδόκησαν τους φρουρούς, για να αποκρύψουν το συνταρακτικό αυτό γεγονός που υπονόμει την εξουσία τους, αλλά αυτός ως Εκατόνταρχος αρνήθηκε να πει ψέματα. Ως εκ τούτου απέρριψε τα αργύρια των Αρχιερέων και παραιτήθηκε από το στρατό φωνάζοντας: «Τα μάτια μου είδαν το θαύμα και η ψυχή μου την αλήθεια. Σας διαβεβαιώνω ότι ούτε εγώ, ούτε οι δύο άλλοι στρατιώτες κοιμήθηκαν, έστω για λίγο. Η αλήθεια είναι πιο δυνατό από τα αργύριά σας. Μάταιο κόπο κάνετε να σκοτεινιάσετε αυτό που λάμπει περισσότερο από τον ήλιο. Εγώ θα εξακολουθώ να ομολογώ την Ανάσταση του Χριστού».

Ο ευσεβής και αυτόπτης μάρτυρας των συμβάντων στο Γολγοθά Λογγίνος βαπτίστηκε χριστιανός και επέστρεψε στην πατρίδα του, τη Σανδιάλη της Καππαδοκίας, για να μεταδώσει το μήνυμα του χριστιανισμού, να γίνει Απόστολος της Αναστάσεως. Τον συντρόφευσαν και οι άλλοι δύο στρατιώτες, που πίστεψαν στα θαύματα του Χριστού και συνέστησαν το πρώτο άτυπο κοινόβιο του χριστιανισμού. Όμως οι Ιουδαίοι Αρχιερείς δεν μπορούσαν να αφήσουν τέτοια προσβολή ατιμώρητη. Απευθύνθηκαν στον αυτοκράτορα της Ρώμης Τιβέριο και κατηγορήσαν το Λογγίνο για προδοσία.

Ο Τιβέριος διέταξε τον επίτροπο της περιοχής, τον Πόντιο Πιλάτο, να τιμωρήσει παραδειγματικά τον αποστάτη. Ο Πιλάτος έστειλε ομάδα στρατιωτών εναντίον του, οι οποίοι έφθασαν βράδυ έξω από την οικία του πρώην Εκατοντάρχου. Δεν γνώριζαν ότι ο άνδρας που τους υποδέχθηκε με αγάπη ήταν αυτός που αναζητούσαν και τον διέταξαν να τους οδηγήσει στο σπίτι του Λογγίνου. Ο οικοδεσπότης Λογγίνος προθυμοποιήθηκε να τους δείξει αυτόν που ζητούσαν, αλλά πρώτα τους ετοίμασε φαγητό και τους έβαλε να ξαποστάσουν. Οι στρατιώτες μη γνωρίζοντας ποιόν έχουν απέναντί τους του αποκάλυψαν το σκοπό του ταξιδιού τους, δηλαδή τη θανάτωση του Λογγίνου και των δύο στρατιωτών του. Αυτός ατάραχος, τους προέτρεψε να μείνουν μαζί του για δυό ημέρες, μέχρι να επιστρέψουν και οι άλλοι στρατιώτες που έψαχναν. Οι ημέρες πέρασαν, οι

σύντροφοι έφθασαν και ήρθε η ώρα της αποκαλύψεως. Οι απεσταλμένοι δήμιοι έμειναν έκπληκτοι, όταν ο γενναιόδωρος οικοδεσπότης τους είπε ότι εκείνος ήταν ο άτιμος Εκατόνταρχος που πρόδωσε τη Ρώμη. Ακόμα περισσότερο παραξενεύθηκαν με την ειλικρίνειά του, αφού δεν προσπάθησε να αποφύγει το θάνατο. Του ζήτησαν το λόγο και ο Λογγίνος απάντησε ότι ανυπομονούσε να μαρτυρήσει για την πίστη του. Έτσι και έγινε. Οι στρατιώτες με βαριά καρδιά εκτέλεσαν τις διαταγές τους, αποκεφάλισαν τον Εκατόνταρχο και τους συντρόφους του και πήγαν τα κεφάλια στον Πιλάτο, ως απόδειξη της επιτυχούς αποστολής τους. Εκείνος μόλις τα είδε τα πέταξε περιφρονητικά από το παράθυρο σε μια χωματερή. Χρόνια μετά, μία τυφλή γυναίκα βρήκε την τιμία του Μάρτυρος κεφαλή και θεραπεύθηκε σύμφωνα με την εξής διήγηση:

Εκείνα τα χρόνια κάποια χήρα από την Καππαδοκία, ονόματι Άννα, η οποία είχε ακούσει από το Λογγίνο τα θαυμαστά γεγονότα του Γολγοθά και είχε πιστέψει στο Χριστό, έτυχε να τυφλωθεί. Επισκέφθηκε πολλούς γιατρούς, στην Καισαρεία και αλλού, χωρίς να δει όφελος. Τότε σκέφτηκε να πάει στα Ιεροσόλυμα, να προσκυνήσει τα άγια μέρη και τον τάφο Εκείνου που ο Λογγίνος είχε μιλήσει κάποτε στα πλήθη της Καππαδοκίας διδάσκοντας τους συμπατριώτες της την αλήθεια και να ζητήσει το έλεος του Θεού. Πήρε, λοιπόν, το μοναχογιό της και ξεκίνησε κρατώντας τον από το χέρι, ως τα Ιεροσόλυμα. Όμως, φθάνοντας εκεί, ο γιος της χήρας έπεσε άρρωστος και σε λίγες ημέρες απέθανε. Έκλαιγε η τυφλή γυναίκα από τη μεγάλη της θλίψη, γιατί έχασε για δεύτερη φορά το φως των οφθαλμών της. Και έτσι, απαρηγόρητη, θρηνούσε ολομόναχη ανάμεσα στα τείχη της Ιερουσαλήμ. Τότε μέσα στο σκοτάδι της δυστυχίας της φανερώθηκε το φως του Αγίου Λογγίνου. Ο Άγιος της φανερώθηκε και την παρηγόρησε λέγοντας:

-Μην κλαις, καλή μου, θα σου δείξω τον τόπο που βρίσκεται ο μοναχογιός σου, στη δόξα του Κυρίου, και θα ξαναβρεις το φως των ματιών σου. Θυμήσου όσα κάποτε σας είπα για το Χριστό, το Σωτήρα μας, για τα Πάθη και την Ανάστασή του, όσα είδα με τα μάτια μου. Και μάθε, ότι ο γιος σου βρίσκεται κοντά στον Ιησού. Ακόμα μάθε, ότι οι εχθροί της αληθείας με αφάνισαν μαζί με τους δύο συντρόφους μου, και η κεφαλή μου είναι πεταμένη στα σκουπίδια, έξω από τα τείχη. Πήγαινε να τη βρεις και τότε θα ανοίξουν πάλι τα μάτια σου.

Η γυναίκα σηκώθηκε και, ταραγμένη, αλλά με ζωντανή ελπίδα, ξεκίνησε να πάει προς το μέρος που ερχόταν η δυσωδία των σκουπιδιών. Παρακαλούσε τους περαστικούς να τη βοηθήσουν να φθάσει προς το μέρος της απορρίψεως των σκουβάλων. Φθάνοντας εκεί, άρχισε να ψηλαφεί το μέρος με τα χέρια. Όταν ένωσε στα δάχτυλα της εκείνο που ζητούσε, αμέσως σκόρπισε η καταχνιά των ματιών της, και στου ήλιου το φως είδε την κεφαλή του Αγίου Αποστόλου της

Καππαδοκίας, του Εκατοντάρχου Λογγίνου. Με δάκρυα χαράς δόξασε τότε το Θεό και παίρνοντάς την στα χέρια της την ασπάσθηκε και την έφερε στο σπίτι που διέμενε. Εκεί την έπλυνε, την άλειψε με μύρο, και πλημμύρισε η καρδιά της με μια ουράνια χαρά. Την επομένη, η χήρα είδε πάλι τον Άγιο Λογγίνο λουσμένο στο φως, με μάτια λαμπρά και κρατώντας από το χέρι το μοναχογιό της χαμογελαστό και ευτυχισμένο της είπε:

-Βλέπεις, γυναίκα, που βρίσκεται ο γιος σου; Χαίρε, γιατί εδώ είναι η αιώνια βασιλεία. Σήκω. Βάλε την κεφαλή και το λείψανο του γιου σου στην ίδια κάσα και πήγαινέ τα στον τόπο όπου κήρυξα το λόγο του Κυρίου.

Βιαστικά σηκώθηκε η γυναίκα και κάνοντας, όπως της είπε ο Άγιος κατευθύνθηκε στην Καππαδοκία, όπου έθαψε τα λείψανα σε τόπο γαλήνης και αναπαύσεως, κοντά στο φτωχικό της.

Πρόλογος σε μια έκδοση

Οι Άγιοι του Γολγοθά ιδιαίτέρως συγκινούν τις ευαίσθητες χριστιανικές καρδιές. Είναι οι Άγιοι που παρακολούθησαν το Θείο Πάθος, είναι τα πρόσωπα που αξιώθηκαν να δουν τα θαυμαστά σημεία του Θεανθρωπίνου δράματος και να υποστούν την «καλήν αλλοίωσιν» πάνω στον αιματοπότιστο λόφο των Ιεροσολύμων. Ο ευγνώμων Ληστής δονεί τις καρδιές μας με «μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη Βασιλεία Σου» (Λουκ. κγ 42) και ο Εκατόνταρχος Άγιος Λογγίνος με το «αληθώς Θεού ην Ούτος» (Μαρκ. ιε 39).

Ο ευλογημένος και αγιασμένος αυτός Κεντυρίων, ο Άγιος Λογγίνος, ο οποίος ιάθηκε τους οφθαλμούς από το «αίμα και ύδωρ» (Ιωάν. ιθ 34) που εκτοξεύθηκε από την άχραντ πλευρά του Χριστού μας, δείγμα του θανάτου Του πάνω στο Σταυρό, είναι ισαπόστολος, αφού πρώτος δίδαξε στην πατρίδα του, την Καππαδοκία, το λόγο του Ευαγγελίου ως αυτόπτης μάρτυρας της αναστάσεως του Κυρίου μας. Ταυτόχρονα είναι και ο πρώτος που συνέστησε ιερό κοινόβιο μαζί με τους δύο στρατιώτες του, που τον ακολούθησαν μετά την θεόσωστη μεταστροφή τους και μάρτυρας πίστεως κεφαλότμητος και θαυματουργός.

Αιώνες τώρα ο Άγιος Λογγίνος δεν είχε ευμοιρήσει να έχει πλήρη Ασματική Ακολουθία. Αυτήν την έλλειψη έρχεται να συμπληρώσει η παρούσα έκδοση μετά τη συγγραφή της που είχε γίνει πριν από χρόνια, για να εορτάζει πανηγυρικά τη μνήμη του ένας φερώνυμος του Αγίου μοναστής πολύ φιλάγιος και φιλακόλουθος. Τώρα κατόπιν απαιτήσεως αφιερωμένων προσώπων στην αγιοταφίτικη αδελφότητα εκδίδεται αυτή με δαπάνη του εν Αθήναις Συλλόγου «Οι Φίλοι του

Παναγίου Τάφου», στις ετήσιες εκδόσεις που συνοδεύουν το Εγκόλπιο Ημερολόγιό του. Ευχαριστούντες το Διοικητικό Συμβούλιο του εν λόγω Συλλόγου για την απόφασή του αυτή, παραδίδουμε την παρούσα έκδοση στην αγάπη σας ευχόμενοι η χάρη του Αγίου Λογγίνου να είναι όχι μόνο το παρόν έτος, αλλά και πάντοτε μαζί μας.

Εγγραφα την 16ην Οκτωβρίου 2015,

Ημέρα μνήμης του Αγίου Λογγίνου

Ελάχιστος

Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας